

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139965710400/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Men vaag, saa kler du har din Skat,
At vente ham ved Dag og Nat.
Hallelujah,
Til Lykke! ja &c. &c.

34

Nr. 308. - XXV.

1.

Døjligste blant Qvinder! giv os derom fuld Beskeed:
Hvi saa hart du binder os ved Elskovs Eed?
Hvad er, siig os sanden, din da frem for anden,
Mens du gaar saa gsm og veer af Længsels Saar?

2.

Ja! min Ven er baade frem for Roser hviid og rød.
Retvilshed og Naade gjør ham meer ond sød.
Drages saa til Minde: Han, kun for at vinde
Usel Siæl, har gandske elsket sig ihjel.

3.

Har I meer at sige, Døttre af Jerusalem!
Har I hørt hans Lige? Nej, ak nej! herfrem
Alle Verdens Ender, falder ned, bekiender:
O hvor bred, hvor høj og dyb er Kierlighed!

Nr. 309. - XXVI.

1.

Ævig Tak, o milde, yndigste Immanuel,
At du vild', du vilde dødes for min Siæl.
Derfor nu mit Øje seer til Himlens Høje,
Mild og blid; thi dertil har du selv mig fried.

Linie 46-47: Mt. 24, 42; 25, 13. — Linie 47: *ad* for *at*.
Nr. 308 — XXV. Original. Et højsangsdigt. Dialog uden replikangivelse. I v. 1 taler Jerusalemets døtre til Sulamith, som svarer dem i v. 2-3. Måske er dog i v. 3 fra Linie 2b Jerusalemets døtre igen de talende. Gengivelse af Højs. 5, 9 flg., jfr. nr. 289, 8-16. — 1, 2: *ved Elskovs Eed*] Højs. 5, 8: »Jeg beværger Eder (ø: tager jer i ed), I Jerusalemets døtre, om I linde min kæreste, hvad skulle I forkynde ham? At jeg er syg af kærlighed. — 1, 3: *sanden*] *sandhed*; *din*] *din elskede*. — 1, 4: *mens*] *siden*; *sej*] jfr. nr. 109, 5, 1. — 2, 2: *Retvilshed*] *retfærdighed*. — 2, 3-4: Tanken er nytestamentlig, dog Højs. 8, 6. — 2, 3: *dragens saa til Minde*] *husk!* — 3, 4: Ef. 3, 18.
Nr. 309 — XXVI. Original. — 1, 1: *Immanuel*] Gud med os, benævnelse for Kristus, Es. 7, 14; Mt. 1, 23. — 1, 2: *for min Siæl*] for at frelse min sjæl. — 1, 3: *Himlens Høje*] udtryk for Guds højts og uafhængighed, nr. 289, 4, 6; 44, 3, 1; 71, 7, 12; 75, 1, 8; jfr. nr. 302, 1, 2. — 1, 4: *mild og blid*] om glæde.

Gud skee Lof og Ære i al søvig Ævighed,
Som os gav sin kiære, søde Søn herved!
Trods den ondes Fraade! nu vil Gøel raade,
Før sin Flok. Ja ret! han fik os dyre nok.

Nr. 310. - XXVII.

Samtale imellem JESum og Siæten.

1.
Siæl. Mon JESus mig ey ynker nu?
Jes. - - - - - Hvi klynker du?
Siæl. Mit Lys gik ud. Mit Mod faldt ned.
Jes. - - - - - Din Fod alt gleed.
Siæl. Giv til, giv til, *Jes.* Jeg vil.
Siæl. Uagtsomhed den fæle Glest,
Jes. - - - - - Ja Siæle-Pest,
Siæl. Har voldt mig mangan modig Taar.
Jes. - - - - - Ja blodig Saar.
Siæl. Og deraf er jeg svag og fei.
Jes. - - - Forsøg dog c!

2, 3: trods! lige meget med; Fraade! skumende raseri; Gøel! genløser, befrer. —
2, 4: ja ret! ja rigtig er det er i sin orden; dyre! adv. dyrt, jfr. 1. Kor. 6, 20; 7, 23:
«I ere dyre købte.»
Nr. 310—XXVII. Original. Samtalen er et stykke sjælesorg. Fjendommeligt er det
dobbeltpærg, som de korte Jesusord har. Dels af en alvor, som uden skånelse vil
føre sjælen i dybden, dels af kærlighedens omhed. Sjælens håb om at blive ynket
afvises næsten barsk med: *Hvi klynker du?* (1, 1-2). Dens klage over at have tabt
glæden og modet bliver mødt med, at det drejer sig om noget langt farligere,
nemlig begyndelsen til fald: *Din Fod alt gleed* (1, 3-4). Sjælen kalder angrende sin
uagtsomhed for en fæl gæst; men Jesus skærper det til det dødsens alvorlige:
en *Siæle-Pest* (1, 6-7), og de tårer, som uagtsomheden har voldt, skydes til side
som noget ubetydeligt mod det, at den har givet sjælen *blodig Saar* (1, 8-9). På
sukket over, at hjertet er bedrægtigt, svarer Jesus ikke med nogen trøst, men
siger blot: *Beklageligt* (2, 1-2). Og da sjælen spørger om at finde ro, hedder det:
Først *mandig troe* (2, 3-4). Hele tiden: bort fra stemningerne, ned på virkelig-
hedens grund. Men hånd i hånd med dette strenge går det andet: Bønnen om
tilgivelse får straks Jesu ja (1, 5, 12-13); bekendelsen af svaghed og fejhed mødes
med opmuntring (1, 10-11), og på begæringen om at blive gemt og skærmet hos
Jesus gives der tilsagt med de mildeste ord (2, 9-11). Digtet rummer på een gang
en vejledning og et Jesussilende. — 1, 5: *giv til!* tilgiv. — 1, 6: *Uagtsomhed!* mangl
på hvirvlenhed. — 1, 8: *modig!* sorgfuld; *Taar!* tåre. — 1, 11: *forsøg!* tabe modet,
give op.